

Minnen från Hallabacken 1943

Erinrade av Greta F Ohlsson, Huggelseke och nedtecknade av Stefan Andersson

Bynytt blev kontaktade av Stefan Andersson som har skrivit ner sin mors berättelse om hur en kväll på dansbanan förr i tiden kunde se ut. Stefan bor numer i Hässleholm men bodde i våra trakter som barn. Han kommer fortfarande hit så ofta han kan för att gå på Öjfs hemmamatcher och är en trogen läsare av vårt byblad.

Töserna i bygden bjöds till Bessinge skyttehem och sin första danskväll det år de fyllde femton. Som tack för inbjudan lade töserna ihop till skyttepriser som delades ut till förtjänta skyttar. Efter denna danspremiär, i februari och mars och noga övervakad av vuxna, väntade dansäventyr på Hallabackens utedansbana belägen mellan Grankarp och Pärup. Danssäsongen började vid Valborg för att avslutas i augusti. Alla i trakten dansade där varje lördag, dock inte pågår från Hörby. Förutom lördagsdans arrangerades skördefest och andra familjetillställningar med dans på söndagar.

Det är lördag och dans i Hallabacken. Oroliga töser i Huggelseke spanar efter tunga regnmoln. Kommer hållregn blir det ingen dans för dem, men lyser himlen klar börjar de fundera på vilka kläder som skulle passa bäst just den kvällen. Valet står mellan olika ljusa sommarlätta klänningar eller kjol och blus. Pågarna valde inte, de hade en sommarkostym – i bästa fall. De fattigare bar sin vinterkostym, deras ende. Skjorta och slips fulländade ekiperingen.

När tiden är inne när tonerna från första dansen Huggelseke. Dessa signalerar uppbrott för töserna, vilka då ännu sina cyklar och ger sig av på tjugominutersfärden. Fartvinden fyller näsan med hödoft och oredar håret till förtret. Väggruset rasslar under däcken, allt medan sorl hörs längs vägen: Vilka kommer? Vem bjuder upp vem? Vem blir bjuden på damernas? Hur blir sistast?

Spelar Ekeswingers från Ekeröd eller damorkestern Ramonas blir förväntningarna speciellt höga. Ju närmare töserna kommer dansbanan desto starkare lockar musiken, tillräckligt nära hörs till och med sångtexten tydligt. Framme vid slutmålet öppnar sig en glänta i skogen full av musik, ljus och brus: Hallabackens dansbana!

I dungen vid entrén står redan många olåsta cyklar i ordning. Där ställer även töserna sina, om plats finns. I annat fall utnyttjas gräsytan mitt emot entrén, över vägen. I kön till entrékiosken blickar töserna förväntansfullt ut över området. Närmast till höger väntar kaffeludan med servering och godisförsäljning. Bortom ligger själva dansbanan som omges av ett trästaket med många kulörta lampor som

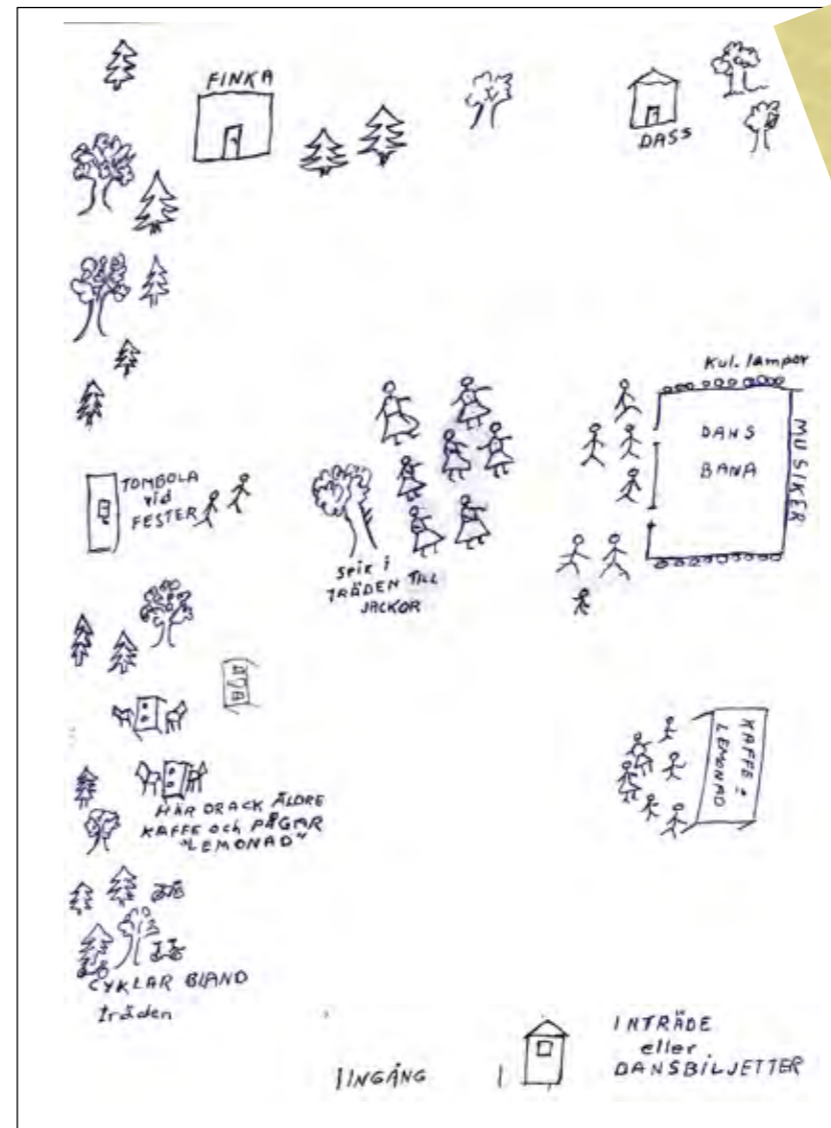

Annons för Hallabacken 1959. Lånad från gammalstorp.se

stilla vajar i aftonbris. Vid högra sidan av dansgolvet spelar orkestern från en upphöjd scen. Ännu längre in tronar dasset i skogsbrynet, och mitt emot dasset, till vänster, skymtar finkan. Där placerar vakterna överförfriskade och andra störliga. Dock ses endast sällan någon i den, för slagmålen var få och drickandet måttligt. Närmast till vänster efter entrén, mitt emot ludan och dansbanan, inbjuder möbler till umgänge. Kring dessa samlas pågarna som beställt det vanliga: "En lemonad och åtta glas!" Vartefter stämningen, kan tänkas, blir ännu högre. Möblemanget utnyttjades också av de äldre under familjefesterna på söndagarna, för att där inta medhavd skaffning.

Huggelseketöserna står i tur att lösa inträde. Antingen betalade de ett högre pris för inträde när dansen var fri, eller lägre de kvällar pågarna köpte dansbiljetter, som de lämnade till vakten vid en av de två ingångarna ("hål" i staketet) till dansbanan – en biljett för varje dans. Någon garderob till ytterkläderna finns inte utan spik i kaffeludans vägg, såväl som i trädstammar på området, fungerar som hängare.

Många par böljar över dansgolvet. Pågarna bjuder upp några speciellt dansglada varje dans. Töserna väntar i grupper med spänning och glädje. Så fortlöper kvällen, men några gånger under säsongen även med uppträdanden. Edvard Persson och Lennart Kjellgren, med sina lite vågade

Gretas skiss över Hallabackens dansbana

sånger, var populära. Men så klockan elva stundar damernas tre danser då töserna bjuder upp. Till första dansen bjuder de upp sin fästman, annat manligt sällskap eller någon de dansat mycket med under kvällen. De andra två danserna valdes danspartner fritt. Damernas tre följdes av herrarnas tre, då det var kutym att pågarna bjöd upp dem de hade blivit uppjudna av. Vissa kvällar var damernas afton och då var rollerna ombytta.

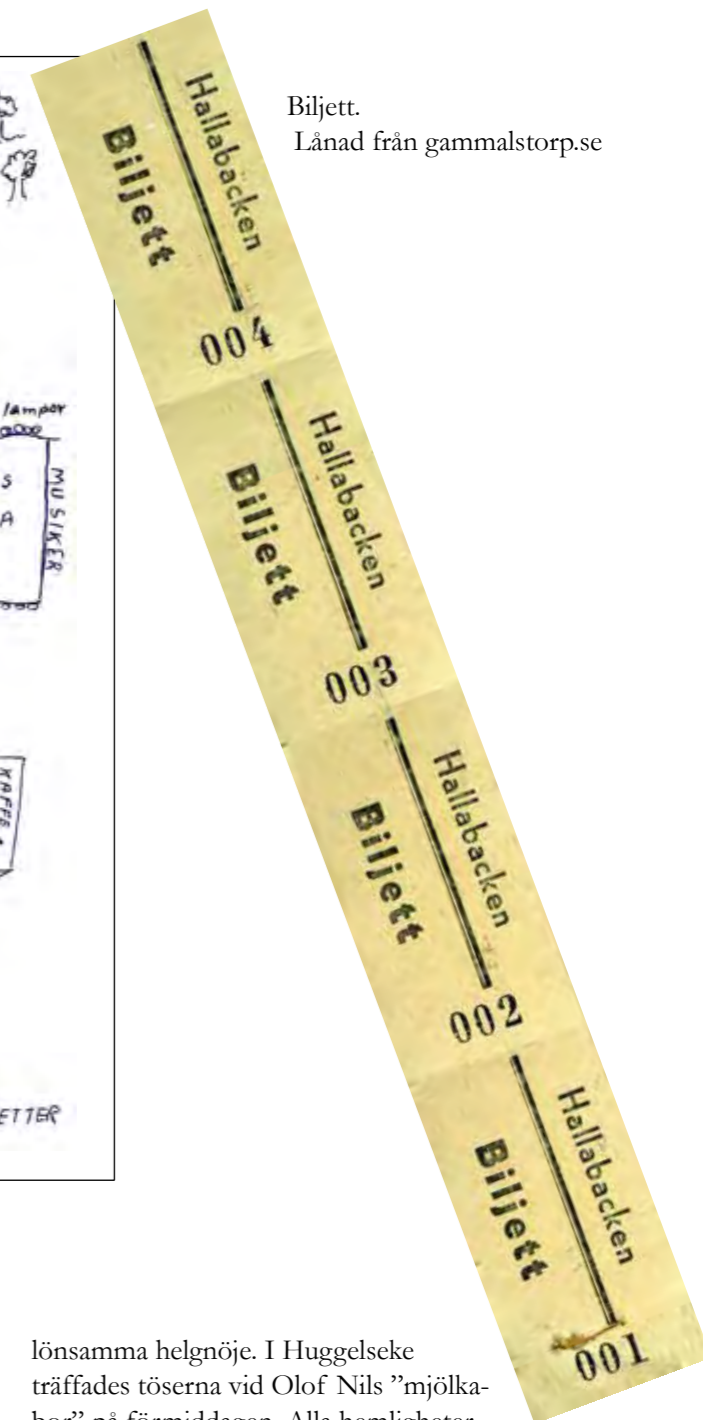
Sista dansen! Liksom den första är denna alltid romantisk. Populära som sistast var bland annat "Hundra gitarrer", "La Paloma", och "Små svalorna". När sista dansen avklingar hörs tystnaden ända till Huggelseke, och då vet föräldrarna där att danskvällen är slut. En timme har töserna på sig att komma hem: trettio minuter för färden och trettio minuter till avsked. Men pågarna hade större frihet och kunde svira till morgonen.

På söndagsmorgonen låg Hallabacken tyst och tom så när som på ungar som letade efter tappade mynt – deras

lönsamma helgnöje. I Huggelseke träffades töserna vid Olof Nils "mjölkabor" på förmiddagen. Alla hemligheter från gårdagen avslöjades utan att pågarna störde. Efter middagen umgicks däremot alla byns ungdomar i "bögebacken" till nöje för alla. Vid dessa tillfällen lärde de äldre ungdomarna de som var yngre än femton att dansa, så att dessa kunde ta sig till Bessinge skyttehem och, när tiden var inne, till Hallabacken.

Så blev det måndagsmorgon och dags att cykla till jobbet i Hörby och dess vardagslunk. Med på turen följde en långtan till nästa kväll, bara en vecka bort, i Hallabacken.

Bynytt tackar Stefan och mor Greta för denna härliga berättelse och uppmanar fler läsare att skicka in texter till redaktionen.

Biljett. Lånad från gammalstorp.se